

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.265 van 8 mei 2012
in de zaak A. 202.071/X-14.921.**

In zake : Jan MOMMAERS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Thomas Ryckalts
 kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
 Wolvengracht 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de stad GEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Noël Devos en Guido Van den Eynde
 kantoor houdend te 2440 GEEL
 Diestseweg 155
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 14 oktober 2011, strekt tot de cassatie van het arrest nr. S/2011/0111 van 13 september 2011 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in de zaak 1011/0854/SA/2/0798, “in de mate waarin dit arrest de door verzoeker tot cassatie in de hoedanigheid van tussenkomende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid ex. artikel 4.8.16, § 5 VCRO verwerpt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 26 oktober 2011.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2012.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Julie Lauwers, die loco advocaat Thomas Ryckalts verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Anneleen Wynants, die loco advocaat Noël Devos verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Voorafgaande rechtspleging

3. Met het bestreden arrest verwerpt de Raad voor Vergunningsbetwistingen de door de verwerende partij ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 17 maart 2011 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende afgifte van de stedenbouwkundige vergunning aan verzoeker voor het slopen van de woning

gelegen te Geel, aan de Dr. Van de Perrestraat 17-19 om reden dat deze, ten gevolge van de afbraak, zonder nut is geworden.

IV. Ontvankelijkheid van het cassatieberoep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij werpt bij wege van exceptie op dat de verzoeker geen rechtstreeks en zeker belang bij zijn cassatieberoep heeft, vermits de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van diens stedenbouwkundige vergunning werd afgewezen.

5. De verzoeker dupliceert dat de gevorderde cassatie hem minstens partieel in een gunstiger situatie kan brengen, nu de Raad voor Vergunningsbetwistingen “middels de bestreden beslissing immers definitief de exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot artikel 4.8.16 § 5 VCRO (heeft) afgewezen”. Indien de door hem aangevoerde exceptie gegrond zou worden bevonden, is zijn vergunning definitief.

Voorts wijst de verzoeker er nog op dat zijn cassatieberoep toelaatbaar is verklaard.

Beoordeling

6. In hoofdstuk II van de bestreden beslissing, “Verloop van de rechtspleging” wordt alleen gewag gemaakt van “de vordering tot schorsing”. Op de openbare terechtzitting van 6 september 2011 werd “de vordering tot schorsing” behandeld.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de kwestieuze exceptie “niet word(t) aangenomen”.

In de bestreden beslissing wordt, blijkens punt 1 van het beschikkend gedeelte, alleen uitspraak gedaan over “(d)e vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing”. Voorts worden in de punten 2 en 3 de partijen specifiek uitgenodigd standpunt in te nemen over

bepaalde rechtspunten, en wordt in punt 4 de uitspraak over de kosten uitgesteld “tot de beslissing ten gronde”.

Uit dit alles kan alleen worden besloten dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich over de kwestieuze exceptie enkel voorlopig, in het kader van een “voorlopige voorziening” als bedoeld in artikel 4.8.3, § 3 VCRO, heeft uitgesproken.

Nadien heeft de verzoeker nog de mogelijkheid, zoals ook in punt 2 van de bestreden beslissing aangegeven, voorafgaand aan de “beslissing ten gronde”, een “wederantwoordnota” als bedoeld in artikel 4.8.20, § 2 VCRO in te dienen. In die nota en ter terechtzetting kan hij zijn exceptie nogmaals beargumenteren.

De verzoeker stelt dan ook ten onrechte dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen “definitief” zijn exceptie heeft afgewezen.

Bijgevolg kan de verzoeker hetgeen hij met zijn cassatieberoep nastreeft, met name de gegrondverklaring van zijn exceptie die hem de definitieve vergunning moet opleveren, pas bekomen nadat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zijn eindbeslissing ten gronde heeft genomen.

Hij heeft dan ook geen actueel en zeker belang bij de cassatie van de bestreden voorlopige voorziening die de schorsing van de tenuitvoerlegging van zijn slopingsvergunning afwijst en de partijen vraagt zich over bepaalde rechtspunten uit te spreken bij de afhandeling van het annulatieberoep zelf.

Het gegeven dat zijn cassatieberoep toelaatbaar werd verklaard heeft geenszins voor gevolg dat dit beroep ontvankelijk is. Het zijn luidens artikel 20, § 2, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State immers, onder meer, alleen vorderingen die “kennelijk” onontvankelijk zijn, die niet toelaatbaar worden verklaard.

7. Vermits de adstructie van het belang door de verzoeker gesteund is op de foutieve premisse dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen reeds definitief over zijn bedoelde exceptie van niet-ontvankelijkheid van het annulatieberoep heeft gestatueerd, is de exceptie gegrond.

Het is bijgevolg niet nodig om ook nog te onderzoeken of het cassatieberoep niet onontvankelijk is, omdat de Raad voor Vergunningsbetwistingen de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de vergunning van de verzoeker heeft verworpen, en de vraag derhalve rijst of de aangevoerde wetsschending daadwerkelijk de in artikel 20, § 2, derde lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde “strekking” van de bestreden beslissing heeft beïnvloed.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht mei 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Roger Stevens